

at sige, det selvsamme Forhold, nemlig at Nogen ødelægger eller beskadiger fremmed Eiendom, hvad der svarer til Veien her. Det kan ganske vist ogsaa betragtes som et Eiendomsindgreb, at man tværer saa nær ved Veien, at Dyret kan naa ind paa den, men det er dog tillige og vil væsentligst fremtræde som en skadegjørende Handling, idet Dyret gjør Skade paa Græsset og det øvrige til Veien hørende Terrain. Jeg har, som sagt, ikke nogen Bemyndigelse fra Udvalget til at tage Forslaget om „forsættlig“ under Nr. 27 tilføje. Udvalget foretrækker at lade Spørgsmaalet derom undergive en ny Afstemning.

Jeg kommer dernæst til Vædringsforslaget under Nr. 28, som allerede findes motiveret i Udvalgsbetænkningen. Man tilsigter derved at forebygge en saadan Anvendelse af Optagelsesbestemmelsen i § 11, som kan antages at ville gaa de Vedkommende for nær. Naar en Led er gjennemfaaren af en Veie, som ikke er indhegnet, og Leddens Eier har sine Kreaturer paa begge Sider af Veien, vil det, selv med den allerbedste Bevogtning, dog ikke kunne forebygges, at stundom et eller andet Dyr kommer ind paa Veien, og Meningen skal da ikke være den, at vedkommende Politii- eller Veibetjent strax skal snappe et saadant Dyr. Bestemmelsen herom i Forslaget under Nr. 28 kan vel have sine Betænktheder, men saaledes som det er affattet, idet det udtrykkelig fordrer, at Dyret skal være under behørig Bevogtning, og idet det altsaa er accentueret, at det skal være rent tilfældigt, at Dyret er kommet ind paa Veien, har Udvalget troet nok at kunne slutte sig til Forslaget og at kunne anbefale det høie Thing ligeledes at gaa ind derpaa. De Underændringsforslag, der af et æret Medlem (Estrup) ere stilledes dertil under Nr. 10, 11 og 12, skal jeg naturligvis ikke omtale nu.

Jeg skal derefter gaa over til Lovforslagets § 12. Det vil da først ses, at, efterat Vædringsforslaget under Nr. 2 til § 2 er blevet vedtaget, og efterat ligeledes Vædringsforslaget

under Nr. 12 til § 4 er vedtaget, er det nødvendigt at give nogle yderligere processuelle Bestemmelser i § 12. Dette er den første Forandring, der vil foregaa, naar det af Udvalget stilledes Vædringsforslag under Nr. 29 vedtages. — Men endvidere har Udvalget troet at maatte foreslaa den Hovedændring, at Paatale af samtlige de Forseelser, der efter den her foreslaaede Lov blive Gjenstand for offentlig Paatale, kun skal finde Sted, naar den Forurettede begjærer det. At alle disse Sager vedkommene Mark- og Veifred ere Politisager, er allerede den nu gjældende Regel, idet det blev saaledes bestemt ved Forordningen af 1794 § 50 og senere ved Plakat af 13de September 1806 § 2. At Udvalget derimod foreslaar, at Paatale kun skal finde Sted, naar den Forurettede begjærer det, turde være i fuld Samklang med de Bestemmelser, der gjælde paa besægtede Omraader. Jeg skal saaledes med Hensyn til § 8 i Lovforslaget, nemlig den Handling at inddrive eller tvære Husdyr paa anden Mandes Jord eller at kasse dem Afgang dertil ved at aabne Led eller bryde Hegn eller tvære dem saa nær ved Naboens Jord, at de kunne naa ind paa den, gjøre opmærksom paa, at Bestemmelsen er saa analog, som det vel kan tænkes, med det i den almindelige Straffelovs § 235 angaaende undtagne Dyverier omtalte Tilfælde, at man paa en anden Mandes Mark borttager Frugter til umiddelbar Fortæring. At man selv æder nogle af disse Frugter paa Marken og at lade sine Dyr gjøre det er vel saa analogt, som det er muligt. Den Forseelse, som omhandles i Lovforslagets § 9: at løse anden Mandes tværede Husdyr eller at aabne Fjeld osv. for dem, er jo væsentlig en skadegjørende Handling, idet man paafører den, hvis Dyr man behandler saaledes, et Tab derved, at han saa kan komme til at udrede Optagelsespenge, Skadeserstatning osv. for dem; men skadegjørende Handlinger ere jo nu ogsaa kun Gjenstand for offentlig Paatale i visse Tilfælde, og navnlig lyder Fortættelsen af § 296 i almindeligt Straffelov, som jeg